

Nr 397

Av herrar **Hamrin** i Jönköping och **Svensson** i Ljungkile, *angående en årlig redogörelse för nådeinstitutets handhavande.*

Nådeinstitutet har under senare år så gott som årligen i olika sammanhang varit föremål för diskussion i riksdagen. Vid 1955 års riksdag beslöts på förslag av ett enhälligt sammansatt konstitutions- och första lagutskott att giva Kungl. Maj:t till känna vissa synpunkter på frågan om nådeinstitutets användning samt nådeärendenas handläggning. Vad riksdagen då anförde synes ännu icke ha föranlett några större ändringar i förhållande till vad som tidigare gällt.

Ett önskemål som framfördes vid ifrågavarande riksdag i väckta motioner blev icke föremål för närmare behandling i utskottet och icke heller i riksdagen. I motionerna (1955 I: 213 och II: 212) hade yrkats att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t hemställa om en redovisning för riksdagen av nådegivningen. Detta krav förbigicks i huvudsak vid ärendets behandling. Det finns därför anledning att nu ånyo väcka denna fråga.

Nådepolitiken har kommit att uppfattas som ett viktigt kriminalpolitiskt hjälpmedel i kampen mot brottsligheten. Det är ett prerogativ, som tillkommer Kungl. Maj:t ensam att handha. Å andra sidan innebär tillämpningen av institutet att i enskilda fall tillämpningen av lagstadganden beslutade av Konung och riksdag gemensamt sättes å sido. Det synes redan med hänsyn härtill rimligt att riksdagen från Kungl. Maj:t får mottaga en redogörelse för hur Kungl. Maj:t har begagnat de befogenheter som nådeinstitutet ger.

Det har visat sig praktiskt omöjligt för riksdagen att vid granskning av statsrådsprotokollen bilda sig en klar uppfattning om vilka principer Kungl. Maj:t följer vid sin nådegivning. Det ligger därför närmast till hands att Kungl. Maj:t själv för riksdagen framlägger en redogörelse för efter vilka principer institutet handhas. Detta bör icke föranleda några större svårigheter, då Kungl. Maj:t, med hänsyn till det stora antal nådeärenden som årligen behandlas, bör ha kunnat förskaffa sig en rik erfarenhet av dessa ärenden och haft tillfälle att utforma en bestämd politik vid dessa ärendens handläggning och avgörande.

Det kan här nämnas att i våra grannländer Danmark och Norge regeringarna har för sed att på motsvarande sätt, som här påyrkas, delge nationalförsamlingarna vissa upplysningar om omfattningen av nådeinstitutets tillämpning samt om de därvid tillämpade principerna.

Under återopande av det anförda hemställes,
att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl.
Maj:t ville årligen lämna riksdagen en redogörelse för nåde-
institutets handhavande.

Stockholm den 25 januari 1957

Yngve Hamrin
i Jönköping

Wald. Svensson